

Kereszténység – Gyakran ismétlődő kérdések

Kérdezz-felelek sorozatunk tematikus formában próbál választ adni azokra a gyakori kérdésekre, amelyek teljesen természetes módon merülnek fel nem hívőkben, keresőkben, más vallásúakban és hívőkben is.

1. „Mit jelent a keresztény szó? Ki keresztény, és ki nem az?”

A görög *khrisztianosz* jelentése „krisztusi” vagy „Krisztus híve”. A szó tkp. ragadványnév, az 1. századi antiókhiai hívőket hívták így a körülöttük élők: „A tanítványokat pedig Antiókhiaiban nevezték először keresztényeknek.” (ApCsel 11:26) Tehát keresztény az, aki „Krisztus híve” (benne bízik, hozzá hű), illetve „krisztusi” (ti. a jelleme, viselkedése). Eleve csak azokat nevezték így, akik Krisztus *tanítványai* voltak, akik számára Krisztus valóban Úr és Mester volt.

Azóta eltelt 2000 év, és olyanok is kereszténynek vallják-vallhatják magukat, akiknek még nincs valódi közük Krisztushoz. Lehet, hogy meg vannak keresztelve, bérmálva vagy konfirmálva, de hogy ebből mennyit fogtak fel, és mennyire veszik komolyan, és mekkora hatást gyakorol az életükre, az már más kérdés. A továbbiakban „kereszténység” alatt a bibliahű, élő hitű tanítványok vallását értjük.

Megjegyzendő, hogy a régies *keresztén* és a nyelvújítás utáni *keresztény* között nincs tartalmi különbség, használatuk a felekezeti hagyományoktól függ.

2. „Honnan tudhatom, mi az igazi kereszténység?”

A Bibliából. Vannak ismeretterjesztő könyvek, traktátusok, és megtisztelsz minket, ha elolvasod a sorainkat, de a legjobb, ha Te magad egyenesen visszamész a forráshoz, magához a Szentíráshoz. A Magyar Bibliatanács protestáns, vagy a Szent István Társulat katolikus bibliafordítását ajánljuk. Hogy félre ne értsd, amit olvasol, szerezz be egy bibliai lexikont, amiből megtudhatod, ki kicsoda, mi micsoda, minek mi állt a háttérben stb. (Bibliát, lexikonokat és kommentárokat a keresztény könyvesboltokban lehet kapni).

3. „Mi a kereszténység lényege dióhéjban?”

A kereszténységet mint világnézeti rendszert össze lehet foglalni egy sor tipikus tantételben (van Isten, a Biblia Isten kinyilatkoztatása, Jézus a Messiás stb.) de valódi különlegessége mégis *az üdvösség történetében* ragadható meg a legjobban. A keresztény hit egy olyan történetről szól, amelynek mindenki a része, akár tud róla, akár nem.

A keresztény vallás kiinduló pontja az egyetlen, személyes Isten létezésébe vetett hit, aki az egész világ teremtője és fenntartója, mindenható és mindentudó Ura. Isten világában csak Isten akarata szerint lehet és érdemes élni. Az ember azonban úgy döntött, és a mai napig úgy dönt, hogy öntörvényűvé lesz (tkp. ez a bűn), a saját feje után megy, és önző életet él (ebből következnek az egyes vétkek). Isten azonban szent és igazságos, ezért nem nézi tétlenül, amit az ember művel. Mindenkihez szól a lelkiismereten keresztül, és egy napon mindenkitől számon kéri az életét (ítélet napja). Bár a bűnt gyűlöli, magát a bűnöst szereti, ezért megkereste a módját annak, hogy a bűnösöket ne kelljen megbüntetnie – akkor is, ha ez Öneki sokba fog kerülni. Létrehozott egy népet, a zsidóságot, és hosszú évszázadokon át kivételes módon befolyást gyakorolt a történelmükre és a mindennapi életükre, hogy így megismertesse önmagát velük, és rajtuk keresztül az egész emberiséggel. Erről olvashatunk az Ószövetségi Szentírásban.

Végül, amint azt előre megígérte, emberré lett Jézusban, a megígért Messiásban (vagy Krisztusban). Jézus példátlan módon teljesen büntelen életet élt, de azért jött, hogy helyettünk, bűnösök helyett bűnhődjön. Ez történt a kereszten: velünk azonosult, a mi büntetésünket vette magára, bár talán még meg sem születünk. Valóban kínhalált halt, eltemették, de feltámadt, ahogy előre megmondta. Megjelent a tanítványainak, tanította őket, megígérte nekik, hogy Lelke által láthatatlanul velük lesz, erőt adva nekik a szent élethez és a tanúságtételhez. Így küldte ki tanítványait a világba, hogy a bűnbocsánat örömhírét mondják el minden népnek. Utána felemeltetett a mennybe, de előbb azt is megígérte, hogy egy napon visszatér teljhatalommal uralkodni. Akkor jön el végre „Isten országa”, azaz királysága, földi uralma. Jézus élete és tanítása, illetve a tanítványok első nemzedékének tanítása az Újszövetségi Szentírásban olvasható.

A kereszténység központi üzenete a Jézustól kapott „evangélium” (jó hír, örömhír). Ennek lényege a bűnök bocsánata, ami Isten kegyelméből, a Jézusba vetett hit által adatik. Jézusban hinni ugyanis azt jelenti, hogy elhisszük: Jézus személyesen a mi bűneink miatt bűnhődött, de feltámadt és él, ezért megköszönhetjük neki, amit értünk tett, és megkérhetjük, hogy ezentúl legyen az életünk Ura.

A valódi hit valóságos változásokat hoz az ember életébe, pozitív hatást gyakorol a jellemére. Lelkileg újjászületik, és Urának engedelmeskedve élete során úgy formálódik át, hogy egyre jobban Hozzá hasonlónak válik, azaz megszentelődik. Testi halálakor a hívőnek csak a földi élete ér véget, lelke Istenhez kerül a mennybe. Végül, az ítélet napja után új eget és új földet várunk, amelyben a réginek a neve sem említettik.

4. „Hogy lehet hinni egy kétezer évvel ezelőtt élt személyben?”

Először is, sok okunk van bízni az Újszövetség szövegében. Jézus történetének valóban megbízható forrása, és Jézus története az ókor legjobban dokumentált története. Másodsor, Biblia történelem, és nincs még egy olyan vallási irat, amely ilyen rendkívüli mennyiségben tartalmazna beteljesedett jóvendöléseket, tehát véletlen kizárva! Harmadsor, az Újszövetség üzenetét ki lehet próbálni: Jézust meg lehet szólítani, és Ő mindenkinek személyre szabottan válaszol is. Így az ismeret személyes élménnyel is kibővülve meggyőződéssé válik. Ezzel elkezdődik a hitélet, amelynek során az engedelmes tanítvány megtapasztalja, hogy amiről az Újszövetség szól, az igaz. Mivel olyan sok igaz abból, amit erre a földi életre ígér (megtisztítja a lelkiismeret, pozitívan megváltoztatja a jellemünket és a kapcsolatainkat, szükségünkről gondot visel stb.), jogos azt is feltételezni, hogy amit itt és most nem tapasztalhatunk meg (élet a halál után, a maradék jóvendölések beteljesedése), az is igaz. A hitben mindig is marad tapasztalati vakfolt, de a hit ettől hit: bízni Valakiben, akit nem látunk. Ez kb. olyan, mint együtt élni valakivel, akitől ugyan mindig elválaszt egy fal, de minden másban tapasztaljuk a létezését, és egyre jobban örülünk neki. Nem az agyunkat kell eldobni, hanem csak a "lehetetlen" és a "hihetetlen" előfeltevést.

5. „Nem átverés ez az egész?”

Az átverés olyasmí, ami nemcsak Számodra, hanem mások számára is régen kiderült volna. Nem kellene abból kiindulni, hogy csak hülye lehet, aki hisz benne. Ha Jézus nem támadt fel, és nem él, akkor a hívők kivel vannak élő kapcsolatban? Ez az illető ugyanis úgy szól a szívünkhöz, és úgy bánik velünk, ahogy Jézus tette az Újszövetségben. A Jézussal való személyes kapcsolat kétezer éve töretlen tapasztalat. Csoda? Naná!

6. „De ha már hiszek, akkor úgyis működni fog, nem? Ez nem körérvélés?”

Az első lépéshez igenis szükség van a bizalomra: „Isten, ha vagy, és szerinted fontos, hogy tudjam, ki vagy és milyen vagy, akkor kérlek engem is győzz meg!” Ennyi elég, és Ő majd válaszol úgy, ahogy Neked válaszolni lehet és kell. Akkor lenne az egész önbecsapás, ha csak a mi erőfeszítéseink révén működne. A hitélet azonban éppen annak ellenére „működik”, hogy nekünk gyakran mennyire nem is lenne erőnk fenntartani. A hitélet ezért inkább folyamatos rácsodálkozás arra a hihetetlenül türelmes és szerető Valakire, aki megígérte, hogy mindig megbocsát, megtisztít, nem hagy el, hanem utánunk jön, nem küld el, hanem felemel, nem dob ki, hanem hűséges. Néha persze egy megfáradt, hajlamaival küszködő hívő is érezheti úgy, hogy szeretne kikerülni Isten jelenlétéből, de ez már képtelenség. Istent nem lehet kikerülni – és nem is érdemes. Tehát nem Istennek teszel szívességet, hanem Magadnak adsz esélyt azzal, hogy Istennek bizalmat szavazol, és Tőle meggyőződést kérsz.

7. „Miért gondolja ma valaki, hogy csak Jézuson keresztül lehet eljutni Istenhez?”

Ezt nem mi, ma élő keresztények találtuk ki, hanem maga Jézus mondta kb. kétezer évvel ezelőtt: „Én vagyok az út, az igazság, az élet, senki sem juthat az Atyához, csak általam.” (Jn 14:6) Nem csak egy az utak közül, hanem Az Út. Nem csak egy az igazságok közül, hanem A Való Igazság, a realitás. És nem csak egy a választható életmódok közül, hanem maga Az Élet, és annak teljessége. Mindez olyasmí, amit egy vallásalapító sem kötött saját magához, az ő személyéhez, csak Jézus.

8. „Nem tetszik Jézus kizárólagosság igénye, a kereszténység nagyon exkluzív.”

A kereszténység nem valamiféle „elit klub”. Amikor Jézus azt mondta, hogy senki sem juthat az Atyához, csak általa, akkor ezzel azt is mondta, hogy általa viszont *mindenki*. Mindenki, aki különben sosem jutna célba, mert nem tudná teljesíteni a különféle vallások követelményeit, feltételeit. A különbség döntő: minden vallás azt sorolja, hogy *Neked* mit kell tenned azért, hogy célba érh, egyedül a kereszténység hirdeti azt, amit *Isten tett* Érted és mindenki másért. Ezért üdvözülhet az óvodás és a halálos ágyán fekvő öreg, a jómódú és a nincstelen, az egészséges és a beteg, a jóember és a köztörvényes, a professzor, a földhözragadt és a fogyatékos egyaránt. Nem a mi teljesítményünkön múlik, hanem azon, hogy az Ő tetteiben bízunk-e. Ezért nincs a kereszténységnél inkluzívabb, azaz befogadóbb hitrendszer.

9. „Nem túl olcsó dolog ez az egész kegyelem?”

Nem olcsó, és nem is drága, hanem megfizethetetlen. Jézusnak pedig mindenébe került az, hogy mindnyájunknak ingyen lehessen.

10. „Csak elfogadni az üdvösséget, és ennyi?”

Hozzájutni valóban csak ennyi: elfogadni, mint egy ajándékot, amire vágytunk, de amit nem tudtunk volna megszerezni. Aki pedig ezt valóban átéli, az nem semmittevással vagy nyugodt továbbvételével folytatja az életét, hanem az Isten iránti hálával. Azért fog Isten akarata szerint élni, mert megtapasztalta Isten szeretetét, és viszont akarja szeretni Istent. Nem azért fogja Jézust az Uraként szolgálni, hogy üdvözüljön, hanem mert már üdvössége van.

11. „A hit nem csak mankó annak, aki egyedül nem viszi semmire?”

Ha jól körülnézel, sok kereszténnyel találkozhatasz, aki bizony vitte valamire az életben. Nekik azonban nem ez a fontos, illetve tudják, hogy ez nem is elégíthetné ki őket, mert ennél *többre* vagyunk teremtve. Isten nélkül a siker, a vagyon és az élvezet is üressé válik. Van, akinek idáig kell eljutnia, mire felismeri, hogy ez az igazság. De aki ilyenkor a hitbe kapaszkodik, az nem mankóra talál, hanem végre kiegyenesedik. A hitünk nem a mankónk, hanem a gerincünk.

12. „Mi lesz azzal, aki hallotta a keresztény evangéliumot, de nem hisz benne?”

Itt is csak azt tudjuk elmondani, amit Jézus és közvetlen tanítványai mondtak. Aki hallhatta az evangéliumot, az az alapján ítéltetik meg, hogy hitt benne, vagy sem. Aki hisz, annak örök élete van, és nem jut ítéletre. Aki nem hisz, azon rajta marad az ítélet, amíg nem hisz (Jn 3:16-18,36). Ugyanakkor Isten is tudja, hogy sajnos sokféle, nem tiszta, hanem *megmásított* „evangélium” hallható, és hogy sokan hallják az evangéliumot, de nem mindenki dönt *akkor*, amikor először hallja, és csak később érzi át a döntés szükségét.

13. „És aki nem is hallott Jézusról? Nem igazágtalanság őket elítélni?”

Az lenne, de erről szó sincs. Isten igazságos, és mindenkinek elnézi a tudatlanság időszakát (ApCsel 14:16, 17:30). Így aki nem hallhatta az evangéliumot, az a saját lelkiismerete egymást vádló és védő gondolatai alapján ítéltetik meg, tehát végső soron *saját maga* lesz a saját bírója (Róm 2:14-16). Senki sem hivatkozhat majd arra, hogy azért vész el, mert *Isten* nem szereti, és vele szemben nem igazságos. De aki üdvözülni, annak sem jut majd az eszébe arra hivatkozni, hogy *ő* milyen szeretetreméltó vagy tökéletes volt...

14. „De biztos lehet dönten a halál után is, nem?”

Nem, a Biblia szerint dönten itt és most kell, illetve érdemes. „Elvégzett dolog, hogy az ember egyszer él, azután az ítélet következik.” (Zsid 9:27) Nem kell azonban megvárni, hogy majd meglátjuk, mi lesz a halál után, dönten *már most*, a földi életünk minősége, boldogsága érdekében is érdemes. Bizonyosságra is csak itt van szükség, és *már itt* a földön van rá lehetőség (vö. 1Jn 2:12-14, 5:13, 1Pt 1:5-9).

15. „Szerintem ha Isten szeret, akkor biztos nem ítél. Ha mégis ítél, akkor biztos nem szeret.”

Biztos? Ez sem olyasmi, ami tetszik-nemtetszik alapon dől el. Tudni *kell*, és a jó hír az, hogy tudni *lehet*, hogy Isten hogyan áll hozzánk! Isten szeretetét és igazságosságát pedig nem lehet, és nem is kell egymással szembeállítani. Isten nem nézi el csak úgy, amikor vétkezünk Óellene, egymás ellen, magunk ellen vagy a világa ellen. Igazságos, és a bűn büntetésért kiált. Mivel azonban szeret minket, nem akar minket büntetni. Ezért lett Jézusban emberré, és vette magára a mi büntetésünket. Mivel Jézus büntelen volt, Isten tulajdonképpen önmagával szemben volt „igazágtalan”, hogy velünk ne kelljen igazságosnak lennie. Isten igazságossága igenis érvényesült: Jézus helyettes váltságával a bűn elnyerte a büntetését, de Isten szeretete is valóságos maradt: a bűnösnek nem kell bűnhődnie. Aki ezt felfogja, annak az élete azontúl arról fog szólni, hogy Istent viszontszereti a kegyelméért, és ezzel a Tőle kapott szeretettel és irgalommal bánik másokkal.

16. „Azt hiszitek, hogy ti keresztények birtokoljátok az igazságot?”

Nem hisszük. Egyrészt a keresztény igazság-fogalom egyik egyedülálló sajátossága az, hogy az igazság nem egy dogmalista vagy egy misztikus tudatállapot, hanem egy személy, maga Jézus („Én vagyok az ... igazság”), akit *nem lehet* birtokolni. Éppen hogy Ő az, aki megragadott és *birtokol minket*. Ez azért nagyszerű, mert így keresztényként nem lehet semmiféle önigazságunk. Nincs semmink, amit nem Tőle kaptunk, és amit ne kaphatna meg más is ugyanúgy, ha kéri Tőle!

17. „Azt hiszitek, hogy a kereszténység az egyedül üdvözítő vallás?”

A vallások annyira különbözőek, hogy vagy egyik sem igaz, vagy csak az egyik. Ugyanakkor végső soron minden vallás önmagát tartja egyedül igaznak, tehát csak az a kérdés, hogy valójában *melyik* az, és hogy ezt *honnan* tudhatjuk? Ami a kereszténységet illeti, a Biblia és Jézus Krisztus példátlan különlegességei alapján úgy hisszük, hogy egyedül Jézusban van *okunk* bízni, egyedül ő mondhatta *joggal*, hogy senki sem jut az Atyához, csak általa – általa viszont mindenki! Bár csak egy út vezet Istenhez, ez az út – a többi vallástól eltérően – valóban *mindenki* számára nyitott. Tehát nem „a kereszténységről”, hanem *Jézus Krisztusról*, konkrétan *a Biblia* Jézus Krisztusáról hisszük és valljuk, hogy *ő* az Egyedül Üdvözítő.

18. „Miért van olyan sok furcsa, buta, beszűkült keresztény? Én nem akarok olyan lenni, mint ők.”

Helyes! De nem azért ilyenek, mert keresztények, hanem mert a világ, ahonnan megtérnek, tele van ilyen emberekkel. Isten őket is szereti, és így is szereti őket. Másfelől azonban nem akarja, hogy ilyenek maradjanak! Az az igazság, hogy minden hívő „építési terület”, akár eleve nagyszerű ember volt, akár nem. Isten mindenkit át akar formálni, hogy a jelleme egyre jobban hasonlítson Jézushoz, de ezt nem kényszerítve, nem az akarataunk ellenére csinálja. Minden hívőnek szüksége van arra, hogy az Újszövetségből felismerje, milyenné akarja őt Isten tenni, és arra, hogy engedelmeskedjen Neki. Az ismeretszerzéshez és az engedmesség megtanulásához azonban idő kell. Addig pedig el kell szenvednünk ezeket a testvéreket szeretetben. Hiába, az ember nem választhatja meg a rokkait! Igen, néha én is elszégyellem magam egyes keresztények viselkedése miatt, de akkor is a hittestvéreim – ahogy ők is elviseltek engem, amikor én voltam éretlen vagy tudatlan. *Jézus* nem szégyell minket a testvéreinek nevezni (Zsid 2:11). Te nem örülnél, ha Rád is így nézne, minden ellenére? És nem örülnél, ha olyan emberek közé kerülnél, akik ugyanerre törekednek egymással?

19. „A keresztények nem mindig viselkedtek keresztény módon az elmúlt kétezer évben.”

Így van. Az egyháztól távol áll a tökéletesség, a vezetőitől pedig időnként különösen távol áll. De ne téveszd össze az egyház mint emberi közösség történelmét a marakodó püspökökkel, erkölcstelen pápákkal, inkvizitorokkal, keresztes lovagokkal, konkvisztádorokkal és politikai terroristákkal. Aki azt hitte vagy hiszi, hogy Krisztus nevében joga van elvenni mások életét, az valójában nem Krisztus tanítványa. Az egyház valódi történelmét mindig is az olyan kisemberek írták és írják, akik odaadják magukat a szeretet Istenének, és amit Tőle kapnak, azt továbbadják másoknak.

Folytatása következik! További kérdéseket
köszönettel várunk az e-mail címünkön!